

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2236/2023
29.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милош Радојевић адвокат из ..., против туженог Завода за ургентну медицину Крагујевац из Крагујевца, кога заступа Државно правобранилаштво - Одељење Крагујевац, ради накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3492/22 од 03.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 29.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3492/22 од 03.03.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3492/22 од 03.03.2023. године преиначена је пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1942/21 од 24.05.2022. године у другом, четвртном и петом ставу изреке тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилја тражила да се обавезе тужени на исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, у новчаним износима за сваки месец у периоду од августа 2018. године до јуна 2021. године, са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума до исплате и обавезана тужилја да на име трошкова парничног поступка исплати туженом износ од 9.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилја је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију и предложио да се иста одбије као неоснована, а тужилја обавезе на накнаду трошкова поступка поводом тог правног лека.

Одлучујући о изјављеној ревизији у складу са чланом 403. став 2. тачка 2. и чланом 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиље није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је запослена код туженог на радном месту У спорном периоду тужена је обрачунавала тужиљину плату множењем њеног коефицијента са основицом и исплаћивала је у висини минималне зараде. У обрачунским листама тужиљине плате нису посебно исказане накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Њихова висина утврђена је вештачењем у две варијанте, применом мерила из Општег колективног уговора („Службени гласник Републике Србије“ број 22/97 ... 31/01) и Општег колективног уговора („Службени гласник Републике Србије“ број 50/08 ... 8/09).

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев. По становишту тог суда, у износу минималне зараде по дефиницији из члана 111. Закона о раду не могу бити садржане накнаде по основу трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, независно од тога што је одредбом члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама прописано да су у коефицијенту за обрачун и исплату плата запослених садржани додаци по овим основима. Из тих разлога је, у недостатку конкретне регулативе, обавезао тужену на исплату трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у висини утврђеној применом мерила прописаних Општим колективним уговором из 1997. године.

Другостепени суд је, одлучујући о жалби туженог, оценио да је нижестепени суд погрешно применио материјално право. По становишту тог суда, обрачун тужиљине плате врши се применом посебног Закона о платама у државним органима и јавним службама којим је, поред осталог, прописано да коефицијент за обрачун плата садржи и додатак на име трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора (члан 4. став 2), што искључује супсидијерну примену опште одредбе члана 118. став 1. тачке 5. и 6. Закона о раду. Из тих разлога, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев.

Изложено правно становиште другостепеног суда прихвата и ревизијски суд, због чега су наводи ревидента о погрешној примени материјалног права оцењени као неосновани.

Одредбом члана 118. Закона о раду прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду, поред осталог и за исхрану у току рада, ако послодавац то право није обезбедио на други начин (тачка 5) и за регрес за коришћење годишњег одмора (тачка 6). Према члану 2. став 2. тог закона, његове одредбе примењују се и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није другачије одређено, односно у случају када положај, права, обавезе и одговорности те категорије запослених нису на другачији начин уређени посебним законом.

И по становишту ревизијског суда, тај посебан закон у овом случају је Закон о платама у државним органима и јавним службама. Према одредби члана 4. став 2. тог закона, коефицијент за обрачун плате запослених у државним органима и јавним службама, утврђен Уредбом о коефицијентима за обрачун исплату плата запосленим у јавним службама, садржи и додатак на име исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Наведена одредба посебног закона искључује примену члана 118. тачка 5. и 6. Закона о раду. С`обзиром да су спорне накнаде садржане у коефицијенту за обрачун тужиљине плате, не припада јој право на додатну исплату ових накнада које потражује поднетом тужбом, без обзира на чињеницу да јој је исплаћена минимална зарада.

Следствено изложеном, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Трошкови одговора на ревизију, по оцени Врховног суда, нису били нужни. Зато је захтев тужене за њихову накнаду одбијен и применом члана 165. став 1. у вези са чланом 154. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић